

Una de les crítiques que més sentim els qui defensem la llengua i la cultura catalanes i que defensem en definitiva el país, és que sem “tancats”. Això fa mal especialment quan ve de gent que ens és molt pròxima. Analitzem-ho però, seriosament. Generalment la gent que té aquesta teoria és gent que de fet se sent aïllada, que no està segura del seu posicionament.

Darrerament he constatat, en reunions de defensa de la Celler a Bao, que la mateixa persona que deia en una reunió que calia obrir-se (a qui, a què?) -en català-, a la següent reunió “més ampla” (però amb menys participació, aneu a entendre la contradicció) s'expressava en francès. De fet estem davant del complex típic d'auto-odi.

El més greu és que la persona ni s'adonava de per què havia canviat de llengua de la primera a la segona reunió, de fet interioritzava que, ja que era una convocatòria “més àmplia”, la llengua havia de ser forçosament el francès, quan ningú li hauria plantejat cap problema si ho hagués fet en català. De la mateixa manera, quan algú reparteix un fullet explicatiu en francès a ningú li posa cap problema, i si el fullet és fet en català i en francès (i això és encara una concessió) els mateixos arrufen el nas.

On comencen i on acaben les dites “obertures” ? Fins a quin punt cada vegada que, de bona o de mala fe, fem concessions, no ens estem negant a nosaltres mateixos, no estem amagant vergonyosament una part de la nostra realitat, de la nostra manera de ser. Fins a quin punt la gent dita “normal” no aprecia més el fet que parlem d'una manera normal en la que considerem la nostra llengua, que no pas que ens “amaguem” darrera del francès, per falsa educació, per càlcul polític o per pura vergonya? Segurament les coses són més senzilles del que pensem i la gent prefereix la sinceritat que no pas el canvi esquizofrènic de llengua.

Una cosa és la censura lingüística a la qual ens tenen sotmesos els mitjans de comunicació privats, oficials (Indépendant, France Bleu, FR3) o institucionals, davant d'això no hi ha altra solució que la pressió, però una altra, molt més greu, és l'autocensura que ens imposem de vegades de manera inconscient nosaltres mateixos.

JC Serra